

φειδόμενος, ἐχώρισε τὸ εὐτυχές τοῦτο ζεῦγος, ἀρπάσας τὴν σύζυγόν του, ἥτις, ὡς μόνον παρήγορον ἐνθύμησιν, τῷ ἄφησε διειτὲς παιδίον. Ὁ Φίλιππος μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, ἀπεφάσισε, παραιτῶν ὅλως τὰ ἐπιγεία, νὰ ἐναγκαλισθῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ του τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπηρεσίαν. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· καὶ διανείμας εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ὑπάρχοντά του, ἀπεσύρθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀσινάϊρου, ἐν μεγάλῳ δάτει, ὑπὸ μικρὸν κατοικήσας σπήλαιον, ἐνασχολούμενος ὅβω εἰς τὴν ἀνατροφήν τοῦ τέκνου του. Μόνον περὶ τῆς αἰωνίου τῷ ὠμίλει ζωῆς, περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μακαριότητος τῶν ἁγίων. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ἐκράτει εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαγορεύων αὐτοῦ τὴν ἐξοδον, τὴν θείαν παντός ἄλλου ἐν γένει ἐκτὸς τῶν περιπίπταντων πτηνῶν καὶ τῶν περιόικων ἁγρίων θηρίων· ὁσάκις δ' ἐπορεύετο εἰς Φλωρεντίαν ὅπως προμηθευθῇ τὰ πρὸς ζωάρεϊαν, ἔκλειε τὸ τέκνον του εἰς τὸ σπήλαιον, διατάττων αὐτῷ νὰ προσεῦχεται· τέλος, ὁ υἱὸς του ἔγεινε δεκασκατετής, χωρὶς νὰ εἰδεύρῃ ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι ὃ ἐκτὸς τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν θηρίων. Ἡμέραν τινὰ ὅτε ὁ ἐρημίτης, γέρων ἤδη, ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν, ὁ νεανίας τὸν ἠρώτησε ποῦ ὑπάγει.

— Νὰ ζητήσω βοήθειαν, τοῦ ἀπεκρίθη, εἰς πόλιν τινα ἐνομαζομένην Φλωρεντίαν, γειννάζουσιν μὲ τὸ ἐρημητήριόν μας.

— Ἐπρεπε νὰ ὀδηγήσης καὶ ἐμὲ καμμίαν φορὰν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπως μὲ συστήσης εἰς τοὺς καλοκαγάθους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες μᾶς βοηθοῦσι· διότι εἶσαι ἤδη γέρον, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ δύνασαι νὰ ὑπάρῃς ἐκεῖ· ἐγὼ δὲ ὅστις εἶμαι νεώτερος καὶ εὐροστότερος θὰ πηγαίνω ἐνίοτε εἰς τὰς καλὰς ταύτας ψυχὰς, διὰ νὰ ζητῶ τὰ χρειώδη μας, ὑμεῖς δὲ, πᾶτερ μου, τότε θὰ ἀναπαύεσθε, ἂν δὲ ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ σᾶς ἀποσύρῃ τοῦ κόσμου τούτου, τί θὰ ἀπογίνω μὴ γνωρίζων οὐδένα.

Τὴν ἔλλογον ταύτην ὁμιλίαν ἐνέκρινεν ὁ γέρον, καὶ πιστεύων ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ἄρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ ἀνισταθῇ εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους πειρασμούς, δὲν ἐδυσκολοῦθη νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ὁ νέος μας, ὡς ἀπὸ τὰ νῆφρ καταβάς, ἵστατο ἐκπεπληγμένος, τοὺς ὀρθαλμούς του εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἅτινα ἔβλεπε προσηλῶν, καὶ εἰς ἐκστάσεις βυθιζόμενος παρατηρῶν τὰ ἀνάκτορα, τὰς οἰκίας, τὰς ἐκκλησίας, ἠρώτα τὸν πατέρα του τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν πραγμάτων. Ὁ δὲ πατὴρ του χαίρων τῷ ἔλεγε τὰ πάντα. Ἐρωτῶν δὲ καὶ θαυμάζων τὰς ωραιότητας, ἃς ποτε δὲν εἶδε, παρατηρεῖ καὶ συνιροφίαν νεανίδων χαρισεστάτων, αἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ γάμων. Προσηλώνει καὶ ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀρθαλμούς του, καὶ γοητεύμενος καὶ θαμβωνόμενος, ἔρωτᾷ τὸν γέροντα τί ἦσαν.

— Μὴ τὰς παρατηρῆς, υἱέ μου, εἶναι κινδυνώδες νὰ τὰς βλέπῃς.

— Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζονται ταῦτα;

Ὁ πατὴρ, ὅστις ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὴν σαρκί-

κὴν ταύτην ἰδέαν, δὲν ἐνόμιζε πρέπον νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα τῶν καὶ τοῦ ἀποκρίνεται ὅτι ἦσαν χῆνες. Πρᾶγμα παράδοξον! ἐκεῖνος ὅστις ποτε δὲν ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοιούτων χηνῶν, ζωηρῶς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν θέαν τῶν, καὶ μὴ θαυμάζων πλέον μήτε τὴν ὠραιότητα τῶν παλατίων, μήτε τὴν κομψότητα τῶν ἱππῶν, μήτε ἄλλα πράγματα, αἶνα διὰ πρῶτην φορὰν ἔβλεπεν, ἀνέκραξε.

— Πάτερ μου, σὲ παρκαλῶ, συγχωρήσάτε μοι νὰ λάβω μὴτ' ἡμῶν μίαν τῶν χηνῶν τούτων.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἀπεκρίθη ἐκπεπληγμένος ὁ πατὴρ, μὴ συλλογίζεσαι τοιαῦτα, υἱέ μου, ἐπεὶ δὴ εἶναι κακὸν πρᾶγμα.

— Πῶς πᾶτερ μου; τοιαῦτα εἶναι τὰ κακὰ πράγματα;

— Ναι, υἱέ μου, εἶναι κακοποιὰ ὅτα.

— Δὲν εἰξεύρω πᾶτερ μου τί θέλετε νὰ εἴπητε, μήτε διαί τὰ πράγματα ταῦτα εἶναι κακὰ καὶ κακοποιὰ, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ποτε μοι δὲν εἶδα ἀκόμη τί ὠραιότερον καὶ εὐαρεστότερον. Ἀμφιβόλλω ἂν οἱ ἐζωγραφισμένοι ἄγγελοι, τοὺς ὁποίους μὲ ἐδειξάτε εἶναι τόσον χαρίεντες, ὅσον αἱ χῆνες αὗται. Δὲν θὰ δυνηθῶμεν, πᾶτερ μου, νὰ ὀδηγήσωμεν μόνον μίαν εἰς τὸ ἐρημητήριόν μας; Καὶ μὴ σὲ μέλει, ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὴν βοσκήν των, δι' ὅσα ἐν γένει ταῖς ἀναγκαζοῦν.

— Διόλου δὲν θέλω, υἱέ μου, ἐπεὶ δὲν ἠξεύρεις πῶς βόσκονται.

Ὁ πατὴρ γνωρίσας ὅτι ἡ μακρὰν τοῦ κόσμου ἀγωγή αὐτῆ ἐνὸς νέου δὲν ἦτο συνετὴ καὶ τῇ φύσει κατάλληλος, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Φλωρεντίαν.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Ὑπὸ Ὁ. Λ.

ΧΡΗΣΙΣ ΑΙΦΝΙΔΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

Τὰς 400,000 φράγκων τοῦ πολυθρῦλλήτου λαχείου τῶν χρυσῶν τεμαχίων (Lingots d'or) ἐκέρθησεν Ὑγοννέτος τις (Hugonnet) ἀμπελουργὸς τῶν περιχώρων τοῦ Ἑπερναίου. Ἰδοὺ ποίαν χρῆσιν ἔκαμε τοῦ θησαυροῦ τοῦ ὁ ἀγαθὸς χωρικός. Ὁ Ὑγοννέτος ἔχει δύο τέκνα. Ἐδωκεν εἰς ἕκαστον ἀνὰ 100,000 φράγκων. Ἐπειτα ἠθέλησε νὰ διαιωνίσῃ τὴν μνήμην τῆς εὐτυχίας του δι' εὐλαδῶν ἔργων καὶ ἀγαθοεργιῶν. Ἀφιέρωσε λοιπὸν 70,000 φράγ. πρὸς ἐπισκευὴν τῆς ἐγγχωρίου Ἐκκλησίας καὶ κατασκευὴν ὑδραγωγείου καὶ βρύσεως, στερουμένου τοῦ χωρίου τοῦ ὕδατος.

Ἐκ τῶν 400,000 φράγ. δὲν τῷ μένουσι πλέον εἰμὴ 130,000. Καὶ εἶναι αὐτὰ, λέγει, πολὺ περισσώτερα ἀφ' ὅσα τῷ χρειάζονται διὰ νὰ ζήσῃ ἐν ἀνέσει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.